

Codex Sinaiticus

bozman

<http://www.codex-sinaiticus.net/en/>

У в о д

Ще разгледам някои смущаващи визуални дадености по този кодекс. Преди време беше пробван един сравнителен метод, да го нарека „Z” който да се приложи върху текста на Codex Sinaiticus (CS), но трудоемката работа ме отказа от тази идея още в началото. По въпроса, къде е бил Апостол Павел, на кое място в Македония, прехвърлих набързо няколко стотин ръкописа на St. Gallen и неговата Stiftsbibliothek ето от този сайт: <http://www.e-codices.unifr.ch/en/collections> и това ме наведе мисълта, все пак да изложа по някакъв начин своите съмнения за Синайския препис, след като се запознах визуално с многобройни по обем ръкописни творби (и в подробности с няколко от тях) от периода IV – XV в., които коренно се различават по външен вид от въпросния кодекс. Накратко тези съмнения са, че Codex Sinaiticus е печатно произведение; също и тези откъси от страници, които имат същият „шрифт” *Veterum Fragmentorum Manuscriptis Codicibus detractorum collectio Tom. I.* <http://www.e-codices.unifr.ch/en/csg/1394/31/large>

Преди да пристъпим към изследването на текста, ще приложа няколко основни утвърдени принципа с които се работи по индивидуалността на даден текст и неговите характеристики:

1. Начин на поместване на отделни фрагментарни пасажии (заглавие, обръщение и т.н.) по отношение на основния текст, към границите на листа, като допълнителни обяснения и т.н.
2. Размери и форма на съществуващите полета извън текста, както по отношение на хоризонтала, така и по отношение на вертикала на листа.
3. Размер и вид на допълнителни спомагателни линии – полета вляво или вдясно, линии водещи текста под или над него, сепарационни линии и т.н.

4. Размер между буквите, думите и фразите.
5. Направление и форма на траекторията на писане, относително според координатите на листа или водещите символи – линии, стрелки и т.н.
6. Поместване на знаци за пренасяне на думите, големина са „компресирани“ непренесени букви към края на листа и място на поместване на „сбитите“ графемите.
7. „Отработеност“ на почерка, по който може да се съди за скоростта на писане – овалност, насеченост и т.н.
8. Преобладаваща форма на наклона на графемите, наклон на всички като цяло и на всяка сама по себе си.
9. Степен на „свързаност“ на движенията на ръката, съпътствали реализирането на графемите – „интелектуални“, артистични и др. вид интервали.
10. Натиск на почерка върху материала на писане. В нашият случай графемите са изпълнени предположително с подострен връх от биологичен материал (фина тръстикова пластинка, перо от птица, снопче от косми и т.н.) и със сигурност върху биологичен материал – обработена животинска кожа.
11. Тъй като ще разгледам европейска писменост, то тя има следните фази на изписване – отгоре надолу и от ляво на дясно. Очевидно е, че в първата фаза на изписване, както натиска, така и количеството мастило ще бъде по значително, отколкото в края на изписа и т.н.

Разбира се, тези акценти за този тип изследвания могат да бъдат допълвани до размерите на едно много обемно и прецизно оформление, но за нашите цели в този си обем те са напълно достатъчни, като основания. Възможностите за увеличение на текста (преференция „лупа“) от електронната страница на Codex Sinaiticus допълнително могат да улеснят решилият да провери достоверността на този материал. Това изложение е свързано отчасти и с трасологията, защото де-факто писмеността е една трасологична проява с определени механични остатъчни характеристики – следи от натиск върху листа, деформации на последния при съхранение и т.н.

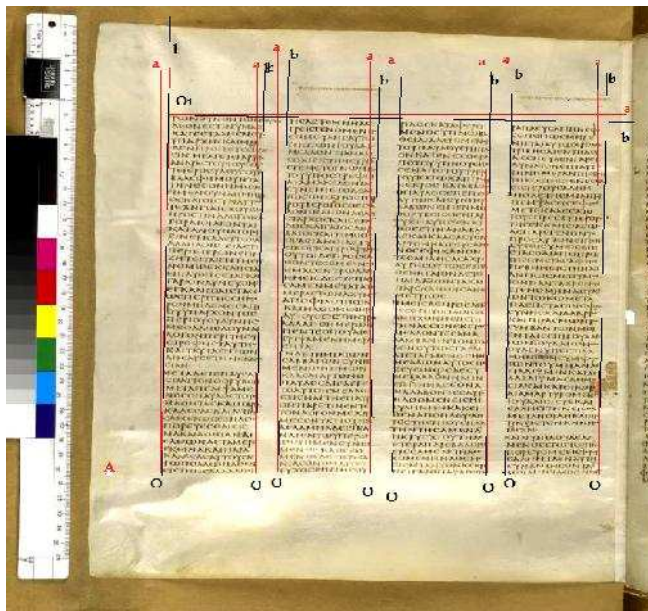
Изложение

Ще започнем с един общо поглед върху Codex Sinaiticus от електронното издание, чийто линк е под заглавието на материала. Наличните страници притежават завидна еднообразност, каквато нямат ръкописните паметници от този век. Ето например този, Codex Alexandrinus от V в. Фиг С. Той е писан, погледнато историографски, в същият период, тъй като 50 – 100 г едва ли са променили с технологията на копистите. А тя е много проста. Предварително обработената кожа се изографисва с мастило и писец (от птиче перо, тръстика или бамбук) и се съшиват страниците. Това метод е неизменен по отношение на пергаментите в продължение на 1000 г. и се променя едва при откриването на печатната техника, производството на промишлени количества хартия и т.н. Codex Alexandrinus съдържа всички „човешки белези“ на изпис. За страницата от фиг. 2, също не може да се твърди че съдържа механични, човешки белези.

Какви са „нечовешките“ белези, от манускрипт Codex Sinaiticus ?

Ще вземем една страница от Кодекса, а именно: от лента „SEE THE MANUSCRIPT“ избираме Acts, Chapter 20, Verse 9 и вече сме на страницата означена с фиг.А по-долу. Ако сте набирали правилно, в лентата над фотографията на страницата трябва да се появи индикацията **Acts, 19:36 - 20:23 library: BL folio: 311b scribe: A**. Разглеждайки тази страница, ние твърдим, че нейните особености са същите, както и да другите страници от Codex Sinaiticus и метода да изследване, който ще приложим ще даде същите резултати и при другите добре запазени страници.

фиг. А

<http://www.e-codices.unifr.ch/en/csg/1394/39/medium>

В какво се състои тази еднообразност:

I.

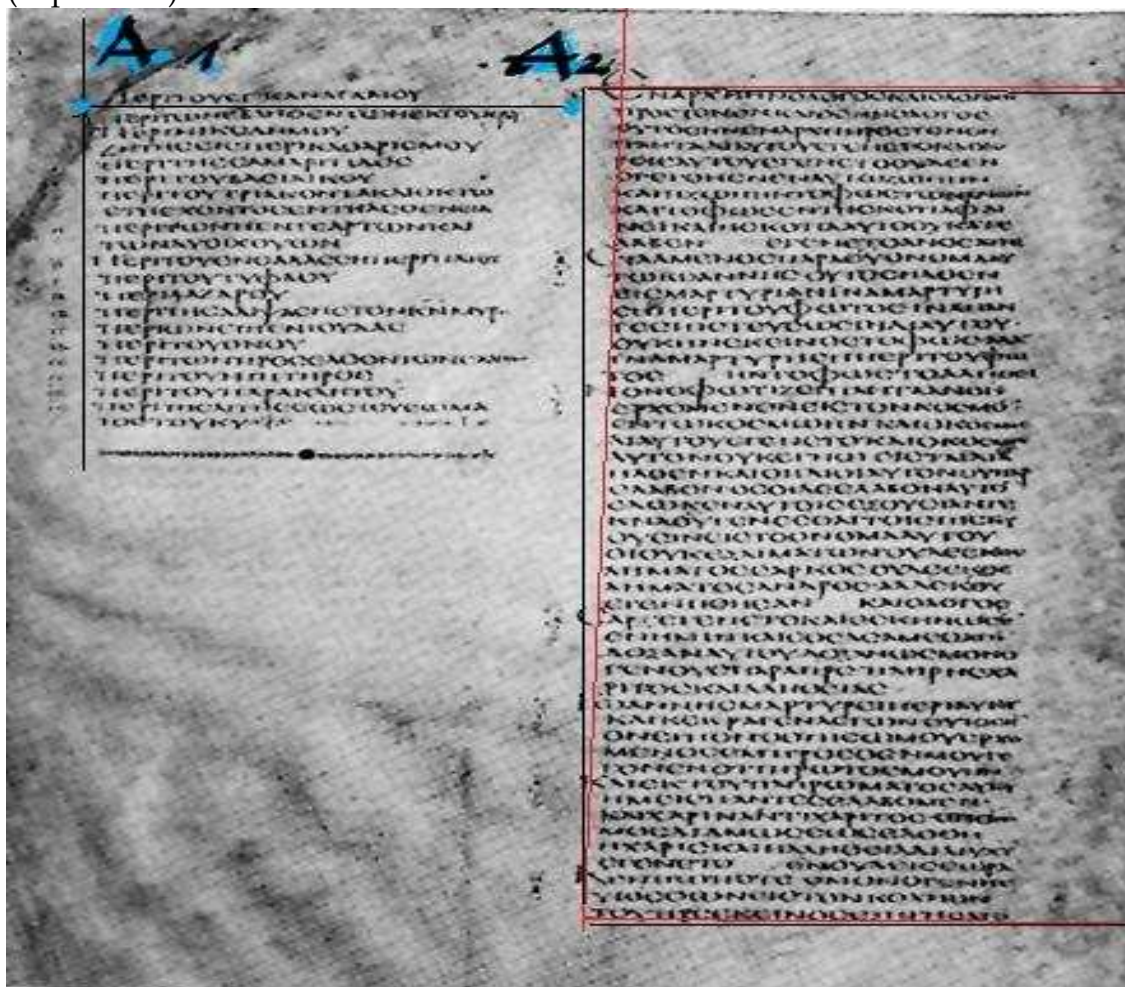
При режим zoom 80% и raking light – „странична светлина“ (за улеснение всички термини са идентични с термините от страницата, която ползваме за модел) можем да видим, че големината на графемите е от 2 до 3 мм, като изключение правят само някои като P и Y до 4 мм. и Ф до 6 мм. височина (вж. линията поставена отстрани на стр.). Т.е. приблизително ето този шрифт: **xxxxxxx**. В режим Standart light и „придърпване“ на стр. към рамката на прозорчето забелязваме и перфектна хоризонталност на долната страна на колонките и изместване по хоризонтала и по вертикала на същите, на един и същ ъгъл, колкото се отива по-нагоре. Виж фиг. А. Има и следи от натиск през всеки два реда, които не следват линията на графемите или обратно - графемите не следват тези линии. Имаме в манускриптите такива линии за улеснение на копистите, но те се поставят за да контролират хоризонталната линия на изписа, докато тук те нямат тази функция, поне видимо.

Имаме и „разточителство“ на указателна фигура при Acts, Chapter 28, Verse 31 –

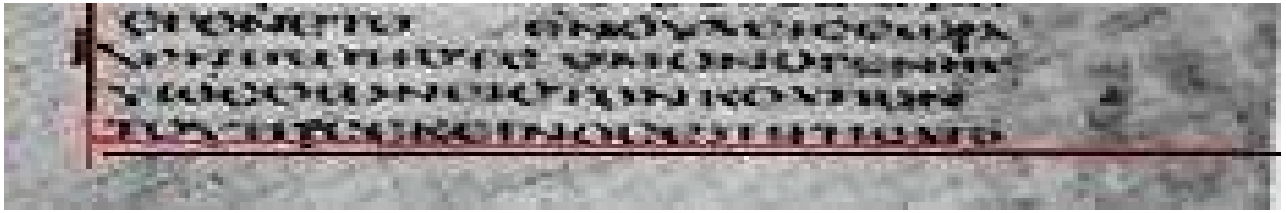
тази Т образна фигура по хоризонтала и вертикала очевидно е излишно поставена, АКО е поставена след наличието на текстовата колонка след като е очевидно, че текста свършва. Тя ще е абсолютно нужна АКО текста (**праџею апостола?N**) под колонката е изписан ПРЕДИ наличието на колонковия текст – текст в колонките. Т.е. тази кръстообразен знак би имал указателно координатно значение ПРЕДИ полагането на текста, и би бил „разточителен“ и ненужен, АКО е положен след полагането на текста в колонките. Ясно е, че тази фигура указва *край*, в нашият случай „краят“ на Acts, но поставена на края на Philimon (преди Acts) , Chapter 1, Verse 10, както и при Acts, тя е абсолютно излишна като указание, поради празните пространства след нея. Дори пергаментата е изрязан след края на Philimon. Според нас тя е абсолютно излишна, АКО имаме ръчно полагане на графемите, защото ред повече или по-малко е безразлично указание, при наличието на огромни свободни пространства след края на съответната глава. Тя обаче има своето указателно значение (и този способ се използва и до ден днешен за маркировка от *водещият* работата, към *изпълнителя* на същата – маркиране на граници и триангулационни точки, нива и места по стени и подове и т.н.) АКО полагането е техническа, а не калиграфска работа и изпълнителят е не толкова грамотен, колкото сръчен в щампата. Това обяснява и безбройните грешки при „набирането“ на буквите в пакет удобен за щампа, а не при изписването им – каквото тук ще доказваме, че е приложен.

II.

Липса на „Радиален ефект“. В какво се състои този ефект? При писане без водещи линии (на „чиста“ страница) поради самото физиологично естество на механизма на писане се проявяват параболични и хиперболични изкривявания – виж картинка 1 (кар.1). АКО пишещият ползва за опорна **A**, то радиуса на писане **OA** е най-малък и съответно радиалният ефект ще е най-голям. При използване на опора т. **B**, той ще бъде съответно по-незначителен, и ако пишещият няма опорна точка на плота за писане *раменете* **OA**, **AB** и **BC** на писане се контролират от рамото (т. **C**). Последният вариант очевидно е най-трудно изпълним при наличие на междинни флексивни възли (китка и лакът) за което ще е нужно огромно напрежение на мускулите, като се има пред вид, че разглежданите графеми са от порядъка на 2-3 мм. При нашият случай радиален ефект ще е, когато са използвани най-вероятно за опора т. **A** и **B**. Такова естествено „провисване“ забелязваме при Codex Alexandrinus (фиг. С) като в извадката на последните редове на фиг. С1, това *провисване* е много добре видимо между идеалният хоризонтал (черната линия) и линията на писане (червената).

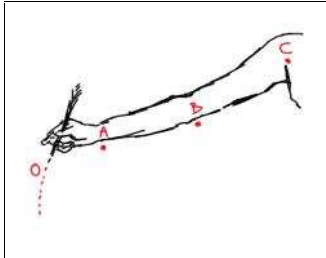
фиг.С

фиг. С1

Провисването е от порядъка на 1 мм. То е незначително, след като имаме пред вид буквално „нечовешките“ качества на копистите от това време. Както виждате и *нечовешките* качества имат своите биологично минимални отклонения, докато такива липсват при Codex Sinaiticus. Друго проявление на радиалният ефект е по отношение на вертикала на текста, когато липсва ориентируваща вертикална линия (поле). Започвайки писане на нов ред, кописта както и всеки друг пишещ хуманоид, се стремят естествено този ред да започва максимално вертикално под началната графема на горният ред. За целта следва „прицелване“ с пишещият уред в идеалната вертикална точка под горната графема. При условие, че това прицелване има идеално, т.е. 100 % - тово попадение върху геометричния вертикал, при самото полагане на първата графема на новия ред се задейства „радиалният ефект“ и вторият ред започва „по-наляво“ от горният (при писане от ляво на дясно). При различни персонални „прицелвания“ от по-високо с писеца, отклоненията ще са по-големи. Такова проявление имаме при Codex Alexandrinus и при едно математическо изчисление на това отклонение може със голяма убедителност да се определи на каква височина е държал перото кописта на този кодекс при „прицелването“. Тази височина на прицелване (плюс разбира се и други компоненти) може да служи за определяне на конфиденциалните „параметри“ на кописта при търсене на други негови произведения (преписи). В същият този кодекс имаме и параболичен „радиален ефект“. Правата A1A2 е идеалната права спрямо втори ред на лявата колонка на фиг. С. Кописта е тръгнал значително „по-ниско“ вторият ред (навярно под влияние на горната главна графема, която обикновено в този вид текстове стои извън общите параметри на изписа) към средата на реда е достигнал оптималната дистанция до горният ред (но пък е увеличил бъдещата дистанция между II и III ред) и в края на реда е реализирал провисването на графемите). Трябва да забележим, че „радиалният ефект“ не би се проявил, АКО при изписа на всяка следваща графема, кописта е измествал на същото разстояние вдясно и опорна точка А (ако приемем, че е ползвал нея за опора). За букви от порядъка на милиметри очевидно е невъзможно китката да се движи като машина Сингер под всяка графема надясно и от само себе си се разбира, че и най-прилежният копист би изписал поне няколко графема преди да промени координатите на точка А. „Курт капана“ на „радиалният ефект“ обаче е железен и реализирайки промяна на т. А по отношение на изписа, кописта вече е реализирал „радиален ефект“ по отношение на т. В. Липса на радиален ефект би имало, АКО изменението на координатите на т. А надясно са точно толкова, колкото и изменението на координатите на т. С – надясно. Т.е. кописта да мести корпуса

си на три милиметра вдясно при всяка графема. Това естествено може да бъде направено само от Терминатор или пишеща машина, но не и от биологично скроен хуманоид.

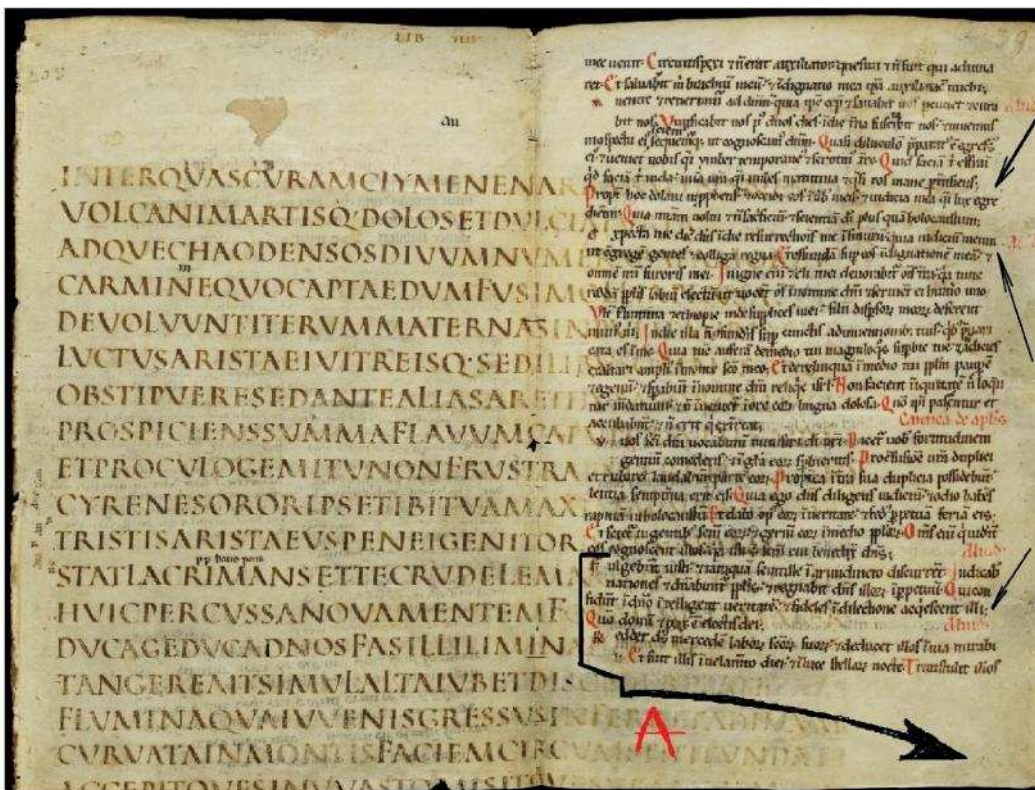
кар.1

фиг 2

Радиален ефект може да се наблюдава и при фиг.В, на отделните редове (горните две стрелки) и провисване на последните 6 реда долу на страницата.

В ляво (фиг. В) както виждате е „обвиняемият текст” на *Veterum Fragmentorum Manuscriptis Codicibus detractorum collectio, Tom. I.*, където такива закономерности липсват, докато вдясно на същата фигура „радиалният ефект” е очевиден, както в проявления по отношение на редовете (малките стрелки), така и проявен като „пакет” в заключителните 6 реда на текста (голяма стрелка).

фиг. В

Ако вече се „пообиколили“ наличните фотокопия на манускрипти в НЕТ пространството, предполагам, че сте забелязали, че изписа вдясно на фиг. В е едно от най-добрите калиграфски изпълнение, както по отношение на отделните графемите, така и по отношение на хоризонталната „дисциплина“ спазвана от кописта. Лично аз по-добро изпълнение не съм срещал, така, че не може да става въпрос за лошо подбран модел за доказателство – напротив, подбрал съм възможно най-доброто. Фиг. 2 има също такъв качествен изпис, където също е виден „радиалният ефект“ – картинката е малка, но с голяма плътност, ако я копирате, пренесете на WORD формат и *разтегнете*, ще можете сами да намерите, къде се е задействан закона за „рад. ефект“. Където „рад. ефект“ се е задействал „пакетно“ се вижда и и без увеличение.

III.

Общия вид на Codex Sinaiticus крие и други изненади. Всяка колонка има вертикален „отстъп“ от „идеалната територията“ на листа от другата колонка на 45 мм. (по този мащаб - вертикали **a**). Също толкова е и отстъпа по отношение на „вертикалния радиален ефект“ (вертикали **b**). Нека се има предвид, че моите линии, осъществени с програмата Paint на страниците на Acts на CS не могат да достигнат перфектната координатна точност на колонките на фотокопието на манускрипта от IV в. Държа също да уточня и това може да бъде проверено от всеки *въоръжен* с търпение, е-варианта на CS и програма като Paint, Photo Schor или друга подобна. Ъглите **a, O, b**. са винаги равни по величина на ъгъл **a, O, b**. Те са с различни стойности за всяка страница на кодекса, има и с еднакви тук, например в Acts на Апостолите, но са КОНСТАНТНИ за всяка една страница от този кодекс. Не може да има константни „радиални отклонения“ по хоризонтала и по вертикала ОСВЕН при механично полагане на графемите или ако графемите са изписани от робот.

Няма как, „радиалният ефект“ да има абсолютно точно геометрично разположена крайна фаза, т.е. точки O да бъдат на едно и също отстояние от първоначалното започване на изписа буквално с точност до микрони. Колонка след колонка и страница след страница да завършваш всеки изпис на точно установено място в долният край на листа с точност по-малка от милиметър не е в човешките възможности. Все още.

Аз твърдя, че не редове от графемите да се изписват, най-обикновени линии започващи от началният изпис (O₁) и свършващи в крайният на колонката (O), не могат да се осъществят под този ъгъл, без пособия като милиметрова линейка (или чертожен пергел) и прав ъгъл, като минимум технически средства. Също не е известно, за IV в. да се използват по-прецизни мерки от „длан“ (четири пръста), „педа“ и „лакът“, като това са и най-прецизните измервателни единици в Библията за всички времена. „Радиалният ефект“ при

писане дава най-големи величини с развитието (полагането) на изписа на графемите, докато при CS е обратно, най-големи константни отклонения има в първите редове, за да достигнат те стойности нула на последните редове от съответната колонка, т.е. тук има приложена друга технология, а не ръкописната при полагане на графемите.

Какви основания има за такова предположение ?

IV.

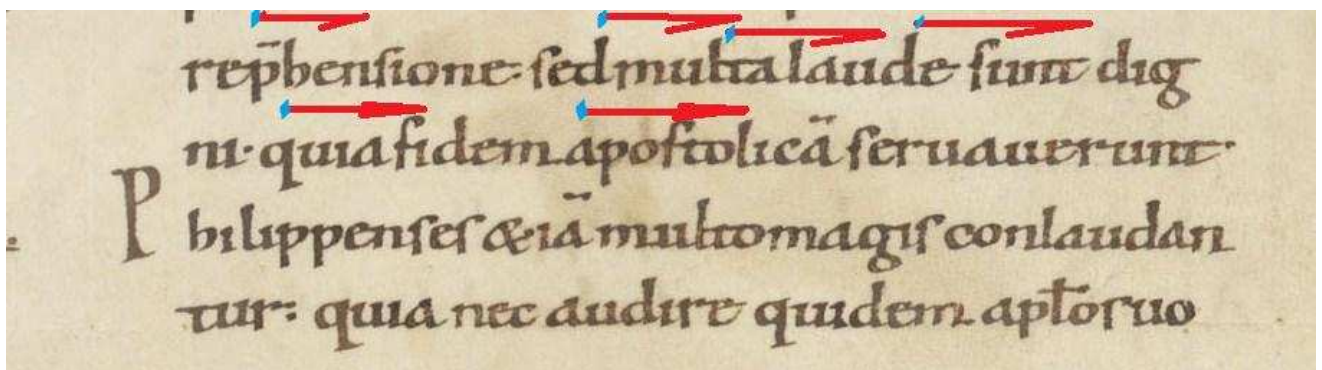
Всеизвестно е, че Гутенберг е изобретателя на печатната машина, поне това е официалното становище по въпроса, като началото е поставено в Китай през I –IV в., че Колумб е открил Америка и т.н. Наличието обаче на картите на Америка отпреди Колумб, на карти на Антарктида, където са означени точни очертания на бреговата линия (днес покрита с 1000 м. лед и определянето на континенталните очертания беше възможно едва след откриването на радара, работещ със свръх дълги вълни и то от космоса) и др. парадокси ни окуражават да продължим по огледа на Codex Sinaiticus поместен в НЕТ пространството, само с дистанционни пособия. Как са правени отпечатките на Кодекса според нас:

1. От меко плътно дърво или алабастр са изработени правилни паралелепипеди с височина, височината на вертикала на графема Φ от текста на Кодекса и ширина различна за различните букви. Например . Т.е. двата хоризонтала на вертикалната линия на графемата са ръбове на паралелепипеда, като други такива графемите са P, Y, Ψ и др. . Т.е. буквите са изработвани с приравняване към ръба, който ще остане отгоре при отпечатването.
2. Буквата е изписвана на непопиваща материя, огледалният отпечатък е изрязван с резец (наличието на финни режещи, дупчещи и т.н. инструменти през IV в е факт) и от всяка буква е изработван определен набор, в зависимост от честотата на използване на тази буква в езика, в нашият случай – страогръцкия.
3. Наборът (пакетирането на текста) е извършван отдолу нагоре и отляво надясно. Стягането на „снопът” букви е с някаква стандартна рамка на всяка колонка и едно общо стягане на четирите колонки като финал. Стягането е извършено от лявата страна на правоъгълната форма (предполагам инструмент пригоден за левичар), защото деформацията при полагането се наблюдава отлясно на щампата. Полагането на мастило по буквите е с полумокро валяче;
4. Полагането на матрицата е с някакъв вид преса за притискане на буквите към пергамента.
5. Ефекта от такъв пакет е следният:

- 5.1. Букви ще имат еднакво покритие с мастилен слой (в пакет) поради равнинното подравняването преди стягане на колонките. Прехода на контраста ще преминава плавно от един фон в друг без резки контрасти, характерни за новото „топване“ на писеца в мастилницата, ако е налична неравност при подравняващата плоскост или поради различна дебелина на пергаментата.
- 5.2. При шамповане няма да се получи различие, както в оцветяването на всяка буква, така и различен ветрикален силов отпечатък върху пергаментата. Където има по-дебел пергамент, увеличението на натиска ще е по контура на графемата, поради елестичното свойство на живата материя.
- 5.3. Всяка буква ще има отпечатък непостижим за ръчен изпис по своето съвършенство на контура.
- 5.4. Всеки контур ще има различна конфигурация в прорядъка на микро̀ни, ДОРИ при перфектни отпечатващи повърхности, тъй като носещата (отпечатваната) повърхност е биологичен гъвкав материал, който от своя страна е и с различна дебелина в близката околност на колонките, поради самото естество на обработката (щавенето на кожата). Това е И заблудата, че текста е ръчно изписан. Също така ще има местна (в областта на самата графема) деформация при самото намокряне на отпечатака и то точно в оластта на минималното нужно изменение.
- 5.5. Буквите не могат да бъдат положени механично извън рамката на колонката. Те могат да бъдат дописвани ръчно, като шрифта ще бъде различим от положеният с матрицата. Заглавия със същият шрифт също са невъзможни, поради крайните („твърди“) граници матрицата.

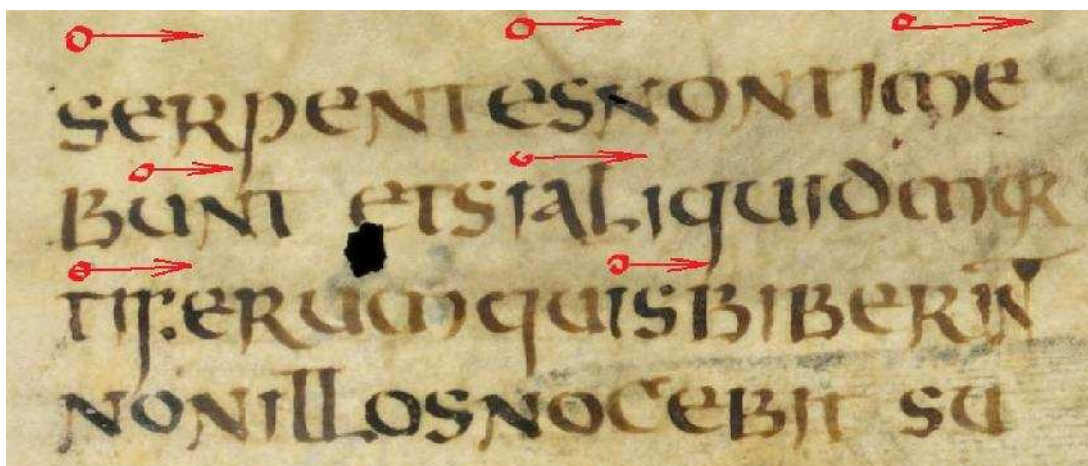
V.

Да видим как са проявени тези технически подробности при C.S.:

Фиг. 2В.

<http://www.e-codices.unifr.ch/en/csg/0080/210/large>

фиг.2А

St. Gallen, Stiftsbibliothek, Codice 1394, p. 91.

Ето две извадки на едни от най-красивите пергаментни калиграфски страници. Откроява се видимата с просто око, рязка разлика в цветовото различие на графемите. Такива спорадични разлики има и в Codex Sinaiticus, но както тяхната рядкост, така и слабият контраст на разликите са според мен резултат от различната дебелина на пергаментна следствие на щавенето, а не резултат от полагането на графемите. Този момент, разбира се не е от основните, които подкрепят съмненията.

За техническите подробности:

1. Граници на колонковата матрица. Ще вземем една използвана вече стр. като пример - Acts, Chapter 20, Verse 9 . I кол. и ще коментираме тази стр. в разрешителна способност 80 % на опция „лупа“. На първия ред в „конфликтното“ дясно поле се вижда добавка $\tau\omicron\upsilon\tau\omega$. Това е поправка с друг вид мастило, нанесена по-късно, като такива са още $\tau\iota$ на пети ред, ϵ на 12 р. II кол. и т.н. Тези неща не ни интересуват в момента.
2. Разтояниението от Г до N на предпоследен ред, I кол., където според нас е основата на матрицата е (според 80 % zoom) 154 мм, което разстояние ще приемем и за ширина на матрицата с толеранс ± 1 мм. Продължаваме с I кол., но отгоре надолу.
 - 2.1. I ред от Т до N, 155 мм. Целият изпис в матрицата. Поправката, както казахме е след това и не касае първоначалното полагане на графемите.
 - 2.2. II р. от Δ до С, - 152 мм. В матрицата.
 - 2.3. III р. К - Υ, 154 мм. В матрицата. Текста е $\kappa\tau\epsilon\sigma\tau\alpha\mu\epsilon\nu\omicron\upsilon\varsigma$ и С попада извън матрицата. Дописано на ръка.
 - 2.4. IV р. Υ - Η, 145 мм. В матрицата.

- 2.5. V р. От Δ до Ρ, 152 мм. В матрицата. От текста „δεν проπέτες πρσς“, ΑС остава извън матрицата и е дописано на ръка.
- 2.6. VI р. От С доТ – 146 мм. Следващата графема О е 10 мм. широка и не може да влезе в матрицата. Дописана заедно с останалите графемѝ У и С на ръка.
- 2.7. VII р. А – У. 155-156мм. В матрицата.
- 2.8. Т – У, 148 мм., в матрицата. Т ε е дописано на ръка.
- 2.9. В – А, 149 мм., в матрицата. С е 9 мм. и с него се прескача лимита на матрицата от 156 мм., дописано на ръка.
- 2.10. Т – N, 155 мм. В матрицата.
- 2.11. Е – Н, 152 мм. Вън остават графемите ТPI. Тук миждаме, че матрицата позволява изместване вляво на около 5 мм., но общата дължина на реда от 155-6 мм. остава непромемена.
- 2.12. О – Т, 145 мм. Имаме 11 мм. до предполагаемият лимит на матрицата, но . . . Ω, която следва (вж. седем реда по-надолу) е широка цели 12 мм и . . .остава извън матрицата, като е дописана на ръка.
- 2.13. Т – I, 151-2 мм. N е широка 10 мм., надвишава лимита и е дописана на ръка.
- 2.14. П – N, 149 мм. А е широка 10 мм., надвишава лимита и е дописана на ръка.
- 2.15. Г – I, 145 мм. В матрицата.
- 2.16. К – I, 150 мм., (последно I). Тук имаме модификация. Последно I е поместено в края на матрицата, наместо на „полагаемото му се място“ извън матрицата. Възможно е да се помести Ε и I да остане за дописва извън матрицата. Модификацията обаче премества на крайна позиция последното I, и в отвореното пространство изписва на ръка Ε. Ефекта е естетическо линейно оформяне на дясната граница на матрицата.
- 2.17. С – А, 155 мм. Модификация. Дописано на ръка е предпоследно С.
- 2.18. А – I, 151 мм. Невероятно ниско I, вероятно дописано. В матрицата.
- 2.19. П – I, 145 мм. В матрицата.
- 2.20. Z – N, 157мм. !.
- 2.21. N – А, 154 мм. В матрицата.

- 2.22. € – К, 145 мм. Много интересна ситуация. До лимита остават 10-11 мм., но ширината на графема А варира от 10-12 мм. Ако е писано на ръка, няма никакви проблеми, да се изпише А с 10 мм. ширина и I до него с 1 мм. ширина. Но в оставащият набор от графемите изглежда няма „тясно“ А от 10 мм. и . . . AI е изписано на ръка впоследствие.
- 2.23. Г – М, 148 мм. € дописано на ръка. Виждаме, че дори с крайно €, от долният ред, широко 9 мм., би се излязло извън лимита.
- 2.24. € – С, 147.5 -148 мм. Последно € (в текстовете е широко 9-10 мм) би излязло извън лимита на набора от 156 мм. Дописано е на ръка, по дребно.
- 2.25. Ω – М, 147 мм. Последно € би допълнило до 156-157 мм. Дописано на ръка.
- 2.26. Р – Т, 154 мм. Последно I е широко 2 мм, НО с интервала би надхвърлило лимита. Дописано на ръка.
- 2.27. О – С, 151 мм. В лимита.
- 2.28. П – С, 152 мм. Последно О е 10 мм и би надхвърлило лимита. Дописано на ръка.
- 2.29. М – I, 156 мм. Точно на границата на лимита.
- 2.30. Л – Y, 155 мм. Със предпоследно С би надхвърлило лимита. С дописано на ръка, под Y.
- 2.31. С – Н, 142 мм. С последно С би станало 152 мм максимална дължина. **Неясно защо е дописано на ръка.**
- 2.32. К – N, 152 мм. В лимита.
- 2.33. А – К, 152 мм.(до второ К). Л и N остават извън лимита и са дописани на ръка. Тук виждаме нещо твърде показателно при изработката на текста и то е несъобразяване с наличието на свободно място при пренасяне на думите. Последната дума е εκλνсіav – събрание (събранието което разпуска градският писар на Ефес). За тази дума има предостатъчно място на следващият ред, защото с този ред свършва гл. 19 и започва гл. 20 на „Деяния на Св. Апостоли. А всяка нова глава в това издание започва на нов ред. Т.е. не съществува никаква необходимост от гледна точка на ръкописната логика и практика, да се започва дума, да се прекъсва по средата, като последните й две графемите се дописват на ръка дребни и да се изпишат последните 4 графемите, на следващият ред, на който ред преспокойно може да се побере цялата дума εκλνсіav. Това явление е възможно според нас, САМО ако текста се съставя по

заявеният тук начин - печатно, печатарят има пред себе си „мострата“, която трябва да отпечата и тя се съдържа графемите по редове точно както ги предава печатаря. Той няма правата да променя коя дума къде да се прекъсне и къде да се започне, защото ако ги имаше, еклнсіав щеше да е подредена на долния ред. Той има задълженията да представи в печатен вид всяка дума и графема точно на мястото указано в мострата и се придържа стриктно към това. Това особено ясно личи, на следващата страница (Acts, Chapter 20, Verse 23, I колонка, 8 ред от долу нагоре) при думата ΙΔΙΟΥ, където последната графема Ι на 7 ред е изписана дребна, поради ограничения в лимита (въпреки, че дебелината на Ι е два мм, в текста тя заема ширина 8 – 10 мм, както останалите графемии), а ΔΙΟΥ е пренесено на следващият ред. За нас това не са свръх сакрални изисквания към текста, а просто технологична трудност, като печатащият текста, не е съумял да адаптира технологията с наличността на мострата и възможностите на уредите си. Не бихме се учудили, АКО това също е прието през следващите векове за някакъв вид „железна верска дисциплина“, спазвана от преписвачите на Codex Sinaiticus, по отношение на по-древният Божествен текст, който не е запазен.

- 2.34. М – А, 155 мм. В лимита.
- 2.35. С – Ν, 157 мм. На границата.
- 2.36. М – Є, 147 мм. В лимита.
- 2.37. Ν – Υ, 147 мм. Остава С, с която дължината би станала 157 мм. Не е приложена печатно и е дописана на дребен шрифт на ръка.
- 2.38. М – А, 162 мм.
- 2.39. К – А, 155 мм.
- 2.40. С – Θ, 149 мм. В края Є, което с ширината си от 9-10 мм, надвишава лимита. Дописано на ръка.
- 2.41. Π – С, 142 мм. В лимита.
- 2.42. Μ – Ι, 149 мм. В лимита.
- 2.43. Є – Ρ, 149,5 мм. Крайно Η изписано с дребен шрифт, като с дребния шрифт дължината е лимитната от 157 мм.
- 2.44. Є – Α, 149 мм. В лимита.
- 2.45. Κ – Λ, 148 мм. Крайно Ο, с което се надвишава лимита е дописано на ръка.
- 2.46. Γ – Ν, 154 мм. В лимита.

2.47. € - I, 151 мм., НО с дописано предпоследно О, което при директен набор би оставило I извън лимита. Предполагаме, че пренасянето на думи е разрешено между редовете, но забранено между колонките. Основание за това разсъждение ни дава края на трета колонка, където в думите παυλος πα, е изписано допълнително С, намиращо се на трета позиция преди края. Явно се съкращават графемите с оглед на тяхното лесно дописване (предимно с овална форма), което ни кара да мислим, че печатарят, този, който дописва текста с малки букви и изготвялият матриците на графемите е едно и също лице. Това предположение затваря в тесен кръг посветените в технологията по изготвянето на тези текстове.

Разгледаните подробно 48 реда от Acts, Chapter 20, Verse 9 . I кол. , показаха една желязна граница от 157 мм. Тук не разглеждаме дописванията на ръка, където са поправени правописни грешки. Единственото изключение на „железния лимит“ беше ред 38, където дължината е 162 мм., като засега не можем да дадем никакво правдоподобно обяснение и аксиомата, че „изключението потвърждава правилото“, също е по-скоро остроумие в нашият случай. Геометричните зависимости между колонките, които нарисовахме на фиг. А, продължават и на средващите страници Acts, 20:23 - 21:11 library: BL folio: 312 scribe: A; Acts, 21:11 - 21:37 library: BL folio: 312b scribe: A; Acts, 21:37 - 22:25 library: BL folio: 313 scribe: A и т.н. За нас това е много ясно доказателство за една машинна интервенция, която не може да се прояви при ръкописно полагане на текста и за която говорихме по-горе. Отделно, ако се постави мащаба на минимум – 10 % и с „ръчичката“ се придвижва която и да е страница, към „рамките на прозореца“, също много лесно може да се види и провери, че това не са случайни неща и **НЯМА** такива закономерности при НИТО ЕДИН ДРУГ ТЕКСТ, считан на манускрипт (ръкописен).

Би ли могло с някакви други методи да се провери автентичността на Codex Sinaiticus ?. Очевидно. Съществува обаче проблема, че такава проверка, едва ли ще бъде допусната от християнската общност и по точно от нейната олигархия. Ясен пример за това, какво може да се получи при едно такова искане са десетилетните академични спорове около Кумранските свитъци, от една страна на световната академична общност, от друга, малката група християноверски подковани учени не даващи достъп до документите. С две думи, такава проверка е практически невъзможна. Каква може да бъде тази проверка ?

1. Да се провери автентичността на пергамента, дали отговаря на времената на IV в. с С 14. --- Сигурни сме, че пергаментите са от **НУЖНОТО** време, защото още при прилагането на автоматичното книгопечатане в излишък по манастирите остават хиляди обработени пергаменти, да не казваме стотици хиляди. Освен това, пергаментите не отговарят на условието, на най-важното условие за изследване с

радиовъглеродният метод, а той е изследваният материал да не е бил излаган на слънчева, вулканична, и т.н. естествена радиация, която е пречка за точни резултати.

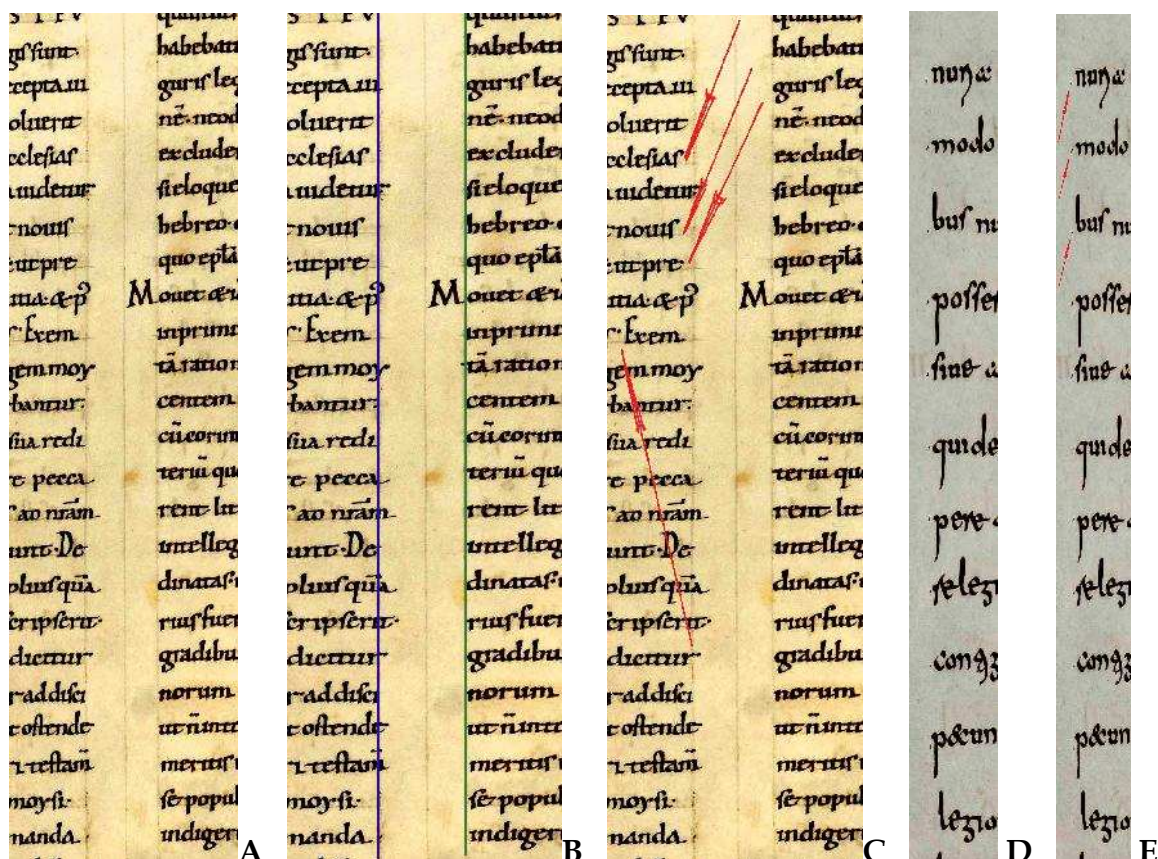
2. Да се провери мастилото – същите проблеми. И . . . друго няма.

Т.е. дори да бъде направена такава проверка, то нейните данни по естеството на използваните материали в С.С., не може да даде окончателен отговор, тъй като отговора не се съдържа в материалите, а в калиграфията на текста.

Нека да продължим с нашето визуално търсене основано на това което виждаме и на някои трасологични съображения, освен чисто геометричните които изложихме по-горе.

VI. Водещите линии

Тук имаме пред вид линиите които се поставят за улеснение на кописта при изпълнение на преписа. Те са същите както и в тетрадките на учениците, където имат същото предназначение. Разбира се линиите на копистите са имали помощно предназначение и се предполага да са се полагали максимално незабележимо. Нека разгледаме такива „подпиращи“ чинии, на места, където те са ясно различими към днешна дата. Такъв ръкопис е <http://www.e-codices.unifr.ch/en/csg/0080/210/large>, чиято стр. 210 дадохме горе за пример. Ще използваме същата страница и тук, като пример за водещи линии:

Хоризонталните водещи линии са ясно видими на А, В и С, като на С са посочени с червени стрелки. Следите от техните „водачи-маркери“ са видими на D и E. Това са малки дупчици, остатък от „жалон“ с дебелината на карфица. <http://www.e-codices.unifr.ch/en/csg/0722/4/x-large>

Нека вземем картинка D или E (или стр. от e-codices от горният ред,) и я увеличим отделно на Word формат за да видим разстоянията между *жалоните*. Аз ще дам разстоянията от <http://www.e-codices.unifr.ch/en/csg/0722/4/x-large> по моя монитор:

От следата на *жалона* на първи ред до следата на втори ред – 41 мм.

II р. ÷ III р. – 60 мм.

III р. ÷ IV р. – 43 мм.

IV р. ÷ V р. – 44-45 мм.

Vр. ÷ VI р. – 43 мм. и т.н.

Видно е, че разстоянията са различни и като се има пред вид, че пергаментните листи на това издание са 25.5 x 16 cm, то може да се пресметне, че реалното разстояние между редовете е 4 ÷ 6 мм. При такъв малък шрифт, дори кописта да е ползвал някаква постоянна мярка за отмятане на редовете си, то грешката от 0,5 мм е съвсем незабележима. При отчитане на обстоятелствата, че пергаментът е от нач. на VI в. и през това време, той е променил първоначалната си геометрична площ, поради самото естество на кожата, то е налице едно голямо старание и прецизност при предварителната подготовка за полагане на графемите. За нас интересното по тази тема е, че тези предварителни подготвителни белези **СА В НАЛИЧНОСТ**, докато при C.S. – липсват – за книгите с четири колонки, защото имаме и книги с две колонки, в които редовете и колонките имам съвсем други характеристики, и очевидно друга технологична изработка.

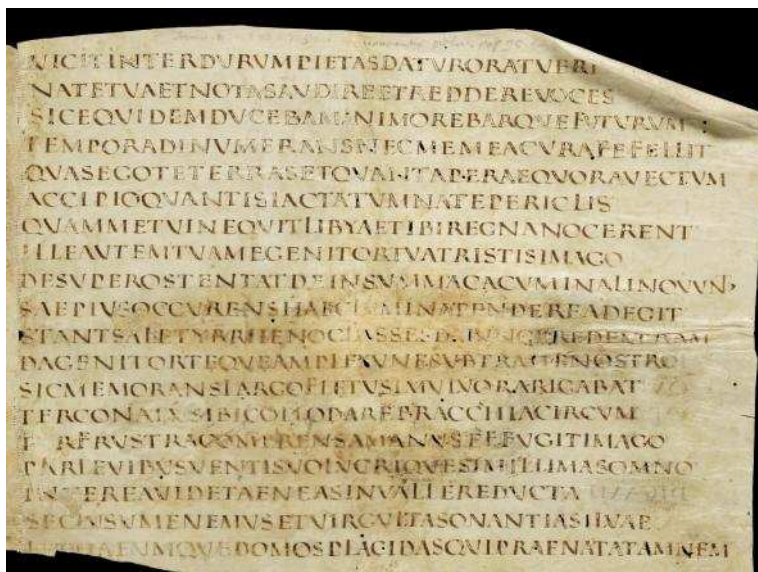
Другата линия от която се е ръководил кописта в началото на реда е вертикалната линия „за поле“, повторена със зелено в В. Вижда се, че той нито я пристъпва, нито отстъпва от нея. Линията в края на реда, повторена с лилаво в картинка В е крайната линия при завършването на реда. Съвсем нормално, кописта преминава или не достига тази граница и като я премине, ТО той не сменя почерка си. При C.S., зад тази линия са „рахитичните“ букви, сбутани и грозни спрямо основния текст, или дописани в границите на лимита, също с различен шрифт. В книгите „Юдеи“, „Ездра“ и др. от C.S. изпълнени с две колонки, тези „неприятности“ са избегнати.

Лявата граница е ясна, въпреки, че на втора колонка малко съм влязъл в „територията ѝ“ с червената линия-зигзаг. Дясната граница е реално съществуваща, именно поради мъчнотиите които създава на „матричаря“ или „контрольора качество“ който прецизира труда му. Като че ли това е човека изработвал и шрифта на колонките по мое мнение, имайки предвид двата шрифта, но на този начален етап на това търсене, не мога да го твърдя с увереност. Зад тази граница на „изток“ няма графемии от основният шрифт – има ДОПИСВАНИЯ със шрифт, който без съмнение е ръкописно реализиран. Той е по дребен на места, видимо крив по хоризонтала и вертикала на колонката, въпреки, че е очевидно както казах, неговата подозрителна идентичност с основният. Тук може да има минимум едно възражение, основано на естетиката на изписа, а именно, че тази граница в дясно е резултат на едно предварително естетическо оформление, зададено за изпълнение на кописта. Резултата обаче е обратен. Не само няма естетика, ами се нарушава цялостната естетика на колонковото подреждане именно чрез рахитичните поправки в края на редовете. Другото възражение е, че такива „икономии“ на поле няма никъде на друго място в манускриптите. Лявото поле е винаги перфектно, а дясното е *плаващо* в зависимост от тогавашните представи на всеки копист или група от хора за пренасяне на думите. На фиг.2, на фиг.В, фиг. С и т.н. с дясното поле се бори свободно и според съображенията на кописта. В Codex Sinaiticus това поле е максимално пресирано чрез деформиране естетиката на основният текста, и е дописвано с малки и несъразмерни графемии.

VII. Репресивни трасологични следи

А. Тези следи не касаят книгата Acts, а допълнителните „подозрителни“ страници, като тази от фиг. С:

Фиг.Ф

<http://www.e-codices.unifr.ch/en/csg/1394/31/large>

Подобно изпълнение на шрифта, както е при Acts и при книгите: Genesis, Leviticus, Deuteronomy, Joshua, Judges, Chronicles, Chronicles (дубликат), 2 Esdras, Esther, Tobit, Judith, 1 Maccabees, и т.н. Т.е. при болшинството от книгите на C.S.

Анклав:

Тук искаме да посочим една много любопитна страница от Tobit , Chapter 1, Verse 1 - *Esther, 10:3f - 10:3l / Tobit, 1:1 - 1:7 library: LUL folio: xix scribe: A columns 1-2; D columns 3-4*

Първа колонка с която започва книга Esther липсва (в Библията на бълг. език от 1925 г. „Книга Еستير“). Да, просто липсва представена по начина, за който тук търсим, че е печатане. При съставяне на ръкопис е невероятно да се остави празно място, да се върне кописта отново и да допише пропуснатото със съвсем различен шрифт – между впрочем, вторият „дописан“ шрифта е точно този, с който се дописваха графемите, не успели да влязат в лимита на колонките. При механично полагане на колонките, това е напълно допустим технически пропуск, като се предполага възможната ниска техническа обиграност на изпълнителите, т.е. ниска печатарска култура. Дори е възможно, този който е полагал колонките и да не си спомня, дали точно на това място има текст или е празно място по умисъл. При проверката става ясно (по-горе предположихме, че тези проверки и дописвания са от изпълнителя на матрицата) и колонката е пропусната поради техническа грешка, НО матрицата вече я няма за тази колонка и правенето на нова не може да се осъществи поради времева, техническа, интелектуална или друга недостатъчност и . . . текста се дописва на ръка. Не може да не се забележи, че почерка е същият, както и този с който бяха

правени графемите за матриците, Но мащаба на графемите е различен (още и цвета на мастилото е същото както на текста от колонките). Т.е. калиграфът копирист НЕ МОЖЕ да повтори, това което вече е „свършено“ преди това или от него. Очевидно е, че това „свършване“ не се покрива с технологията „ръкопис“, а с друга технология, тъй като е изключено копирист да не може да повтори собствената си калиграфия. Ние предполагаем – печатане и такова сериозно доказателство за печатарски пропуск, не сме се и надявали да намерим. Дописването на липсващата колонка съдържа и символите >>> ----- >>> ----- >>> ----- на два пъти. Ние не знаем, какво означават тези символи, но при всички случаи касаят липсващ текст. Дали текста е пропуснат, по някакви съображения (естетически, верски и т.н.) и неговата липса е индикирана с тези стрелки, дали е пропуснат поради неговата указателна липса от мострата, не се наемаме да гадаем. Констатацията, че е дописан текст със същият почерк, НО с различен мащаб, е необяснимо от гледна точка на ръкописно изпълнение и логично и лесно обяснимо при механично полагане на предварително изготвени матрици. Страница Judith , Chapter 1, Verse 1, ни дава такова обяснение за механична грешка. Там „Книга Товит“ започва от първа колонка, но освен името на книгата, на първа колонка няма други графемни – навярно така е било и на мострата. Този който е поправял втора колонка, съвсем свободно се е разпрострял вляво от нея (на два пъти), поради липса на текст в първа колонка. Това според нас е причината и матричарят да пропусне първа колонка на „Естер“, имайки визуална памет, че това е нещо нормално в текстовете при преминаване от една книга в друга, но не отчитайки конкретната ситуация, че тук трябва да се положи матрица с текст. Така или иначе, грешката е определено в областта на техническите възможните ситуации, а не в ръкописните.

Край на анклава.

В. Отпечатащи от омастилени пръсти !? –

Zephanian, Chapter 1, Verse 1, III col.

Tobit, Chapter 1, Verse 7, II col.

Judith , Chapter 1, Verse 1, над първа колонка

1 Maccabees, Chapter 1, Verse 1, над втора колонка и т.н.

Според нас това са петна от омастилени пръсти с които се е пипал пергаментът, но това може да се докаже само при едно дълбочинно проучване на пергаментът при (естествено) негова наличност. Той като това не е във възможностите ни, само даваме предположение, че това са петна от зацапани пръсти, което предположение не можем да докажем.

С. Колонките на всяка книга и на всяка страница не са на равни разстояния от края на листа например за десни страници (тези които са вдясно, когато се отвори книгата). Куриоза е, че и колонките на обратната страна на пергамента са ТОЧНО ЗАД колонките от предната страница на същият лист, както по отношение на редовете, така и по отношение на разстоянието до „външната“ страна на пергамента. АКО се спазваше някаква естетика и симетричност при ръкописно полагане по отношение на полетата (свободните от текст пространства от двете страни на колонките), то те биха били еднакви както от ляво, така и от дясно. Пример за това е страницата от Codex Alexandrinus – фиг. С. При С.С. такава подредба няма. Това може да стане САМО АКО текста е полаган механично на отделните листи преди те да бъдат защитени в книга. Този текст Е печатан в средата на наличните обрязани пергаментни листи, НО не е предвидено разстоянието, което ще се отнеме шиенето на книгата. Ясно различими два етапа на работа, при които единият не е синхронизиран с другия.

Друго.

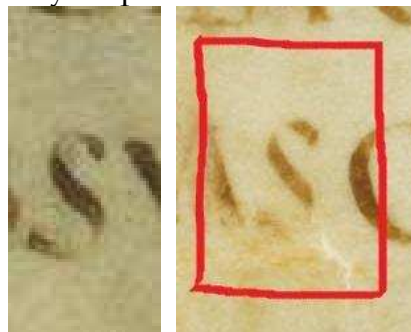
АКО текста беше положен ръкописно ПРЕДИ свързването на листите, ТО остава необяснимо, как колонките си съвпадат една под друга от двете страни на листа с точност до микрометри (това е видно днес, при проникването на мастилото през пергамента и прозирането му от обратната страна, но няма как да е било видно по време на изписа на листите). На *Veterum Fragmentorum Manuscriptis Codicibus detractorum collectio, Tom. I.*, се виждат отворите на „карфиците“ (фиг. В), които са маркирали редовете, както и на **фиг. 2А**. Лесно може да се обясни полагането на колонките по ръкописен начин, като отвора указващ края на I ред на четвърта колонка, да бъде използван за начало на I ред на първа колонка от обратната страна. Такива отвори обаче НЯМА в десетките страници, които сме прегледали и то от най-добре запазените. Такива отвори, поради естествената еластичност на пергамента, с течение на времето се „отварят“ и разширяват многократно, тъй като кожата се свива с течение на годините, колкото и добре да е обработена и границите на дупката се придърпват към основната маса. Един такъв отвор от „карфица“, който е бил абсолютно незабележим при изваждане на „карфицата“ в момента на изписа (и навярно поради това считан за перфектно решение регулиращо редовете) след стотици години е придобил ширина от порядъка на милиметър и именно като такъв го наблюдаваме в споменатите манускрипти от фиг. В, фиг. 2А и т.н. Такива „пробойни“ няма в С.С., и това ни навежда на мисълта, че печатането на страниците е било едновременно от двете страни на листа. Нещо подобно на

днешния тостер, които е фиксиран от едната си страна и в двете „челюсти“ на такъв тостер се полагат матриците с набран шрифт. Това беше и първоначалната идея на „метод Z“, който споменахме в самото начало

на материала. Т.е. при набирането на две матрици за челюстите, могат са се отпечатат, (да сложим едно произволно число) 50 броя еднакви страници (един лист) при наличие само да един „тостер“ и много ограничен набор от матрици на графема (при най-използваните букви – А, Е, С, О, не повече от 30-40 броя). Това предполага повторение на една точна трасология на наличните 20-40 броя матрични графема на всеки нов лист, при предполагаем един тостер. При два – на всеки втори лист и т.н.

Отказа ни да реализираме това сравнително изследване не беше само частта от сравняването (сравняването на всички еднакви графема по групи от всеки лист или повече, което задължително би включвало и един коеф. на деформация, различен за всеки лист), а преди всичко дългия път от „вадене“ на всяка графема и привеждането и във вид, удобен за сравнение и даващ надежни изводи. Ето две графема S, за които употребихме петнайсетина

минути за да ги „доведем“ до този ѝм вид: , като всички „електронни етапи“ при обработката би трябвало да са абсолютно идентични. За добри „статистически“ изводи от сравняването, трябва да предвидим използването на поне 5 „тостера“, и да се изследват поне няколко книги от Codex Sinaiticus. Най-бегли сметки за времето необходимо за тази дейност ни дадоха числа, които не могат да се покрият в реално време от един човек. А иначе има надежда в този „метод Z“, дори само при наблюдение на тези две графема S. Те „стоят“ килнати надясно (има килнати и наляво на други страници) от вертикала на един виден с просто око ъгъл, различен от другите S графема и ъгъла по вертикала на останалите графема. Това килване за нас е следствие на особеностите на носещото ксилографско „трупче“ на графемата, което дава, този ъгъл на отклонение от вертикала – нещо напълно възможно при ръчно изрязване на графемите върху носещия материал – „трупчето“. То се наблюдава дори и при ранното машинно печатане, когато самата машина, отливаща набора от букви, дава „килната“ S подобно на това в Codex Sinaiticus. Ето например тук:

<https://sites.google.com/site/runiistorianew/pedro-de-alcoser---xvi-vek>

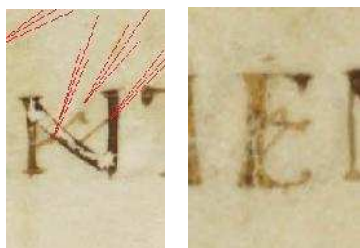
Това е първият качен файл (Pedro de Alcoser 001 001.jpg). Поради сложната форма на S, съставена само от „овали“ е видна трудността на копистите при изработването на матрицата на S, в частта която касае нейният вертикал по равнината. И машината от XVI в. както виждате, репродуцира отливките такива каквито са дадени са изпълнение от първата форма – килната надясно. Същото явление наблюдаваме и при Codex Sinaiticus и за нас това не е случайно съвпадение.

Да се върнем на т. А, за „репресивните трасологични следи“. При едно пресиране в печатарските матрици от двете страни на страницата, съвсем естествено ще се получат дълбоки отпечатъци н периферията на

отпечатващата графема .В зелено на картинката.

Тук не можем да се разпростираме в областите на съпротивата за усилията при контакти на гъвкави и твърди тела, огъващи сили и т.н., само ще препоръчаме една проба на съмняващите се с притискане на кутийка кибрит (дъното на запалката или чашката за кафе) към вътрешната (с по-нежна кожа) страна на ръката. Ще се появят вдлъбнатините (трасологичните линейни следи) от контура на предмета който се притиска, и по слабите следи от неговата плоскост. Тези контури (в зелено) следствие по-силният натиск с времето се превръщат в „репресия“, в „язви“ и на листите, които предлагаме като доказателство (фиг. F), на по-тънките места са пробиват пергаментата. Пробив може да се получи и от вътрешното хидравлично налягане. Ако отворите хипервързката, дадена под фиг. F, ще видите една тясна лента от част от пергамент в горният край. На нея е видно, че пробивите в пергаментата са от графемите от обратната страна на листа, а не от този, който е с лице към нас. Такива екземи според нас не могат да бъдат осъществени с ръкописно полагане на букви с писец от естествен био- материал. Ръкописният начин е твърде елегантен и фин и не съдържа в себе си нужните усилия за пробив на пергаментата. Друго интересно в тази страница от хипервързката е графема N, от първия ред на големият лист, пореден № 7, и графема E, № 9 от предпоследен

ред: . Въпросните букви имат имат „протичания“ на мастило (според нас) извън контура вследствие на хидравличното налягане. Ще

ползвам по-горната картинка за пример: . Зоната ограничена от зелените линии вследствие на „репресията“, създава по високо налягане в червената област. АКО там е нанесено повече мастило, това още повече повишава налягането в червената област и в дадените примери мастилото е протекло извън контура. Виждаме, че протичането има направление югозапад - североизток. Това ни навежда на мисълта, че след стягането на матрицата в пресата-тостер, той е изправен именно в такава посока – по диагонал на текста.

Ето и една капка, потекла в посока – югоизток. V ред, IX графема от <http://www.e-codices.unifr.ch/en/csg/1394/39/medium>

D. Подобни репресивни следи имаме и при друг манускрипт от средата на V в.: <http://www.e-codices.unifr.ch/en/csg/1394/79/large>

Част от Евангелието на Марко и шрифта са свършено други, като „репресиите“ са най-видни там където се застъпват (или кръстосват) линиите на графемите от двете страни на листа. Дали това са химически или механични инвазии както ние предполагахме, може да отговори само едно химическо изследване на мастилото, доколко ТО е активно спрямо обработената кожа и я разрушава с течение на времето. За визуалното разследване, което вършим тук, посоката на „протичане“ естествено няма никакво отношение, към химически възможната интервенция, както и към цялостното състояние на геометрията на калиграфията.

Ето и копие от Vulgata от началото на IV в., т.е. от същото време на C.S. , но далече от подозрения в печатане.

<http://www.e-codices.unifr.ch/en/vad/0292a/2v-3r/small/270>

St. Gallen, Kantonsbibliothek, Vadianische Sammlung, VadSlg Ms. 292a

Равносметка

Нека преценим всичко казано обстойно или само загатнато, в контекста на десетте точки от началото на материала:

1. Начин на поместване на отделни фрагментарни пасажи (заглавие, обръщение и т.н.) по отношение на основния текст, към границите на листа, като допълнителни обяснения и т.н.

Отделните пасажи започваха малко вляво от лявата предполагаема линия на колонките и като цяло не нахвърляха лимита на ширина на колонката. Тези пасажи и пасажите от другата страна на листа, си съвпадат в толеранс до сетети от милиметъра по отношение на редовете. Няма такива подобни свръх точни калиграфски страници.

2. Размери и форма на съществуващите полета извън текста, както по отношение на хоризонтала, така и по отношение на вертикала на листа.

Тези полета са абсолютно стриктни към формана на листите преди тяхното свързване в книга. Те са абсолютно и единствено табу в калиграфията, ненарушавано с цената на дописвания, вмъквания в думите на малки графемии и т.н. калиграфски издънки в името на едно – полето не се престъпва.

3. Размер и вид на допълнителни спомагателни линии – полета вляво или вдясно, линии водещи текста под или над него, сепарационни линии и т.н.

Няма такива линии в Codex Sinaiticus. Може да ги е имало, но не са запазени. Има релефни линейни белези, които може да са били указания за редовете, но някъде те са през два реда, което изключва тази ѝм функция.

4. Размер между буквите, думите и фразите.

Той е съвършен и безподобен. Единствената дисхармония на буквите е предизвикана от лимита на колонките по ширина. Всички дописвания и малокалибрени вмъквания на букви произтичат от тази Свята цел – да не се премине в дясното поле.

5. Направление и форма на траекторията на писане, относително според координатите на листа или водещите символи – линии, стрелки и т.н.

Траектория на почерка няма, която ние нарекохме „радиален ефект“. Има геометрични повтарящи се изкривявания на колонките като цяло, което изкривяване противоречи на „радиалният ефект“ - който може съвсем спокойно да се нарече – закон за почерка.

6. Поместване на знаци за пренасяне на думите, големина са „компресирани“ непренесени букви към края на листа и място на поместване на „сбитите“ графемите.

Няма сбити или компресирани графемите преди да се стигне лимита на колонките. Всички рецесии са там.

7. „Отработеност“ на почерка, по който може да се съди за скоростта на писане – овалност, насеченост и т.н.

Отработеност до степен на механичен печат. Тази отработеност не кореспондира с общото оформление на колонките, които упорито и лист след лист следват своя геометричен наклон на ляво. И винаги в пакет по четири.

8. Преобладаваща форма на наклона на графемите, наклон на всички като цяло и на всяка сама по себе си.

Това нямаше как да го проверим поради ненамиране на подходяща технология за свършване в срок. Предполагаме, че едно такова конфединциално изследване на всяка графема, ще докаже наличността на групи от еднакви графемите повтарящи се периодично.

9. Степен на „свързаност“ на движенията на ръката, съпътствали реализирането на графемите – „интелектуални“, артистични и др. вид интервали.

Няма такива. Терминаторска точност и еднаквост.

10. Натиск на почерка върху материала на писане.

В нашият случай графемите са изпълнени предположително с подострен връх от биологичен материал (фина тръстикова пластинка, перо от птица, снопче от косми и т.н.) и със сигурност върху биологичен материал – обработена животинска кожа. Перфорацията на пергамента може да е следствие на механична интервенция, но може и да е следствие на химическа инвазия. По този въпрос имат думата специалисти, които могат да работят с налични

страници от Codex Sinaiticus. Много се съмнявам това някога да стане, дори поради самата възможност след тези химически анализи да се докаже, че С. S. е на друга възраст, а не на 1600 г.

Този анализ няма претенциите да бъде последна и окончателна диагноза по проблема „е ли С. S.“ и е съвсем сигурно, ще има много неща за дооправяне, но също така сме сигурни, че много неща могат и да се добавят в потвърждение на изводите, които за нас са достатъчно основателни, за да се съмняваме в делегираната „ръкописност на Codex Sinaiticus през IV в.“

Край

(засега)